

Vững một niềm tin

Khi nào duyên đến bọn mình sẽ gặp nhau một lần tại nhà tao nghe ! Cô bạn Chúc Hảo lên tiếng mời mọc các bạn đạo của mình làm chuyến vân du để được hội ngộ cùng nhau. Họ gồm có 4 người với 4 mảnh đời chưa được gọi là „bất hạnh“, nhưng cũng phảng phất mùi tang thương nên phải tìm đến cổng chùa hay những khóa tu để trị liệu, do đó họ đã gặp nhau rồi trở thành bạn đạo của nhau từ lúc nào không biết. Tôi gặp Chúc Hảo tại làng Mai vào năm 2000, tính ra tình bạn đã kéo được đến mười năm và chắc chắn sẽ kéo dài vô tận vì bản tánh Chúc Hảo rất vô tâm bụng để ngoài da, lại có hạnh lắng nghe nỗi khổ của thế gian. Ai có chuyện gì thao thức cứ việc gọi điện thoại trút hết lên nàng, để được nghe giọng cười trong trẻo dòn tan và lối nói chuyện xuôi chèo gió mát của nàng cũng đủ lãng quên đời.

Chúc Hảo không chồng không con, ở một mình nên các bạn cứ gọi điện thoại đến tán gẫu một cách vô tư, thoải mái không cần biết kim đồng hồ đang chỉ mấy giờ. Cô nàng vừa thoát khỏi căn bệnh ung thư hiểm nghèo với chủ trương, biết rằng sống chết có số, khổ đau hãy tự mình hóa giải, bệnh tật cứ việc vui vẻ chữa trị. Chữa không khỏi thì „Hui nhị tỳ“, làm một chuyến dọn nhà mới với một bản Tango muôn thuở. Quan trọng nhất vẫn là trong bất cứ tình huống nào ta vẫn giữ cho thân tâm được an lạc. Cô này dám đùa với Tử thần và đòi niu kéo Diêm vương để kéo dài mạng sống, tôi không còn gì để viết thêm về cô nàng này nữa.

Mối tương giao của tôi với hai cô nàng kia đều qua môi giới của Chúc Hảo, tôi chưa hề biết mặt nàng nào chỉ nghe Chúc Hảo kể là năm sau khoảng 2001 có đi qua làng quen được hai cô bạn Đạo rất là tâm đắc. Cả hai đều mang

cả một trời thương nhớ lẫn thương tâm vào thiền đường nhờ Pháp của Sư Ông chữa trị. Ôi ! Còn đâu vẻ kiều diễm xinh tươi của thuở nào, Thiện Sắc với nét mặt hốc hác của nhiều đêm mất ngủ chỉ thấy lộ lộ đôi mắt hung đen thâm quầng; Thiện Tín cũng chẳng khá gì hơn, hai con mắt đỏ au lúc nào cũng chỉ chực chờ dịp để trào nước mắt. Thế là Chúc Hảo đương nhiên trở thành cái „*thùng rác*“ biết nghe để hai người đẹp trút tất cả các uẩn khúc trong cuộc đời.

Qua đài phát thanh Chúc Hảo tôi được biết Thiện Sắc lúc ấy đang bị quay trong cơn lốc của trận bão Tình. Người chồng Mèo Ướt của nàng vì mê miếng mỡ ngon là tấm Green Card, đã theo một bóng hồng khác ở bên kia đại dương xây tổ ấm mới. Để lại cho nàng một món nợ lớn và hai người con đang đứng trước ngưỡng cửa đại học.

Phần nàng Thiện Tín có nỗi khổ khác, chàng Chu Diệm của nàng rất tử tế với vợ con, nhưng từ ngày gia đình bên chồng qua đoàn tụ thì vấn đề tôn giáo của nàng đã trở nên trầm trọng, đưa đến tình trạng trầm uất lẫn trầm cảm cho nàng. Nếu đổ lỗi là nàng thiếu nghĩ suy, ngay từ đầu khi lấy người mình yêu đã xem đạo của người kia là của mình thì hãy ráng chịu đựng tiếp đi cho yên cửa yên nhà. Có chứ, thời gian đầu nàng hợp tác rất hòa đồng, chủ nhật nào nàng cũng chịu khó dậy sớm theo chồng đi lễ nhà thờ, các con nàng khi sinh ra đều được rửa tội và mang tên thánh; nhưng nàng đã dặn nhỏ các con rằng khi nào trên 18 tuổi có thể tự chọn lại tôn giáo thích hợp. Chuyện trong nhà của nàng ra sao có trời mới hiểu, chỉ biết rằng thời gian về sau nàng có nhu cầu tha thiết trở về lại với Phật pháp. Chỉ nội việc nàng không chịu đi nhà thờ nữa và nghe lén băng giảng của các vị Thầy là đã biết một lò lửa Trung Đông đang sắp sửa châm ngòi. À ! Mà đã nghe lén làm sao chồng biết được nhỉ ? Cũng dễ thôi, các mẹ bạn đạo gọi điện thoại về rủ rê nàng đi dự những khóa tu, rồi các đĩa băng để sơ xảy rơi vào tay chàng thì còn dấu ai được nữa.

Bản hiệp ước ký kết trước ngày cưới có đoạn: *đạo ai người ấy theo*, đã bị phe kia dùng chiến dịch vết dầu loang xâm lấn đến tận bờ cõi tâm linh. Nàng Thiện Tín của chúng ta vì lỡ mang cái tên định mệnh, phải giữ vững niềm tin, bản chất phải trung thành, làm sao nàng chịu mãi cảnh hai tay bưng bát cháo lòng kéo mãi sợi dây chuông nhà thờ cho được. Thế rồi nàng tìm ra một lối thoát, trước tiên cứu nàng thoát khổ và chàng Chu Diệm của nàng không thể nào chu cái môi giống cô đào Brigitte Bardot ra để dọa nạt nàng. Chỉ việc niệm Phật thầm trong bụng và tịnh khẩu trước mặt chàng là đối phương hết đường cựa quậy. Theo tôi phương pháp ấy hay thật đấy, nhưng về lâu về dài cũng không ổn vì phe kia rất sợ cảnh chiến tranh lạnh, không biết vợ mình nghĩ gì, đang giờ những trò kinh khủng nào ra nữa ? Vì im lặng cũng là bạo hành, tương đương với bạo lực.

Thời gian ấy gia đình tôi cũng đang cơn khói lửa, Chúc Hảo nhờ Thiện Tín chia sẻ kinh nghiệm tu tập sang cứu rỗi đời tôi, để tôi còn sống sót mà diện thoai tán gẫu à oi với nàng. Được cái con nhà Phật không bao giờ có tư tưởng hủy hoại thân mình, gặp vấn đề là „*nhận diện khổ đau, ôm ấp, rồi tìm cách chuyển hóa*“ như lời vị Thầy nào đó chỉ dạy. Không hiểu sao lúc ấy Thiện Tín hơi bị „*cuồng tín*“, nàng khuyên tôi nên để máy niệm Phật 24 trên 24 trong phòng chàng nghịch duyên của tôi. Trời ạ ! Làm thế chẳng khác nào một hình thức chế dầu vào lửa. Vả lại máy niệm Phật chế tại Hồng Kông hay Đài Loan, cộng thêm pin thuộc hàng Trung Quốc, làm sao công suất bền bỉ được suốt ngày.

Thiện Sắc cũng được Chúc Hảo gửi gắm cho tôi, nàng này đến với tôi qua tâm hồn thơ văn đồng điệu. Chẳng hạn tả về tình yêu, nàng ví tình yêu như cái mụn ghẻ, không có mụn ghẻ thì khỏi phải ngứa, nghệ thuật tả chân như thế còn quá hơn là quán người yêu dẫu ra thành cái túi da chứa toàn những đồ bất tịnh. Nàng này phân tích mổ sẻ vấn đề rất chính xác, nói thẳng quá khiến đối phương mới thoát nghe bị dị ứng nhưng sau về mới thấy ngấm.

Nàng bảo đàn bà chơi với bạn sâu sắc hơn đàn ông nên có nhiều bạn tâm giao thân tình. Còn đàn ông chỉ giao lưu hời hợt bên ngoài, nên không có chiều sâu và không có bạn thân. Bản chất đàn ông rất cần một người yêu thương, sẵn sóc, toàn tâm toàn ý cho mình, nhưng ngược lại rất sợ phải mang trách nhiệm, phải sẵn sóc, phải quan tâm đến người khác. Người đàn ông không cố tình làm tổn thương người bạn đời của mình, nhưng thái độ và hành động của hấn ta làm cho những người đồng hành với hấn bị tổn thương, bầm dập, sống đi chết lại.

Thiện Sắc hay cười khẩy, khi tôi ca cẩm về đời sống lứa đôi, nàng bảo tôi:

. Bụng làm dạ chịu, chớ có than van ! Phải hiểu bản chất đàn ông nó như thế đấy ! Và phải học chấp nhận, chớ nên chờ đợi hy vọng vào những điều không thể có được ở người đàn ông: kiên nhẫn, biết lắng nghe và chia sẻ. Máy gã đàn ông chỉ biết làm tính cộng, khi còn cộng hưởng để hưởng thêm thì tình còn thắm, bài tính chia là một khái niệm ở cung trăng.

Cô nàng này chắc gặp toàn đàn ông chỉ biết làm tính cộng thôi nên có cái nhìn hơi khắc khe, nếu ông nào biết làm tính chia hãy liên lạc với Thiện Sắc để cô nàng có cơ hội sửa sai.

Từ những mẹ bạn Đạo trên, Thiện Sắc là người đã ảnh hưởng và giúp tôi gỡ nội kết rất nhiều. Tôi không còn trông chờ và hy vọng vào cái người được gọi là bạn đời của tôi nữa và rất đơn giản tôi đã biết yêu thương và quý trọng bản thân tôi hơn. Điều sâu sắc nghiệm ra rằng, hạnh phúc của tôi là do chính tôi xây dựng chứ không phải lệ thuộc vào thái độ của người khác, nghĩ lại thật buồn cười về thái độ „xin cho“ lúc trước của tôi đối với chàng. Lúc trước chỉ cần chàng ban phát cho vài câu nói ngọt ngào, nụ cười thân thiện là tôi cun cút phục vụ các ý muốn của chàng. Những khi chàng bất bình buồn phiền là tôi mất ăn mất ngủ, lo sợ không biết sai phạm chỗ nào và tìm đủ cách để làm hòa. Thật ngây thơ khi nghĩ rằng „sau cơn mưa trời lại sáng“, thực tế cho thấy sau cơn mưa trời vẫn tối, lại càng tối hơn kể cả khi trời vừa hửng sáng.

Vững một niềm tin của bốn mẹ bạn Đạo này là gì ? Họ có cùng một suy tưởng không ? Chắc chắn là không rồi, vì mỗi người một cá tính, một hoàn cảnh khác nhau, nên lối giải quyết vấn đề của họ cũng khác nhau.

Chúc Hảo có một nghiệp tốt nên cả đời chỉ hưởng thái bình, nàng được các bạn yêu mến một phần cũng do tính tình vui vẻ, cởi mở, cộng thêm hoàn cảnh đơn độc ai cũng muốn đền bù cho nàng. Do đó nàng sống rất an lạc, ngồi hưởng một sự ngẫu nhiên, cuộc đời nàng bình lặng đến tẻ nhạt, vui buồn dựa theo kịch bản của những tập phim bộ xem để qua ngày. Nàng hay lắc đầu chắc lưỡi thương cho Thiện Sắc phải làm việc quần quật cả đời, đúng là cái thân trâu ngựa đến tuổi này rồi mà vẫn chưa được nghỉ ngơi như nàng. Còn nếu có ai than phiền về hoàn cảnh bóng lẻ phòng không của nàng thì Chúc Hảo sẽ mang hình ảnh cô nàng Thiện Giới ra nhát ma thiên hạ, có chồng để khổ như vậy thà không chồng như nàng vẫn sướng như tiên. Trước sau gì nàng cũng vững một niềm tin cho số phận của nàng, châm ngôn vàng ngọc là sống an lạc trong từng mỗi phút giây.

Thiện Sắc chủ trương cuộc đời phải đi bằng chính đôi chân của mình và nghĩ bằng chính cái đầu của mình. Châm ngôn vàng ngọc là câu „nhất thiết duy tâm tạo“, đừng đổ thừa cho cái nghiệp vì nghiệp đổ ra là do chính ta tạo ra nghiệp mà thôi. Dù gì đi chăng nữa mình cũng phải được hạnh phúc trước rồi những người chung quanh mới được hưởng an lạc từ mình tỏa ra. Nàng này thuộc tuýp đàn bà có bản lĩnh nên không để gì bắt nàng ngồi yên chờ sung rụng.

Thiện Tín chờ đợi gì ở chàng Chu Diệm ? Một ngày đẹp trời nào đó chàng sẽ theo nàng đến Chùa ư ? Tại sao hàng chục năm nay nàng đã theo chàng đến nhà thờ mà chàng không tỏ thiện chí với nàng một lần được sao ! Biết bao câu hỏi được đặt ra để thử thách niềm tin của cô nàng Thiện Tín, đến bao giờ

nàng mới được sự chấp nhận vui vẻ của chồng khi đi tham dự những khóa tu học. Theo tôi tất cả mọi khó khăn sớm hay muộn đều do trí tuệ của nàng phát sinh trong quá trình tu tập, dùng để giải quyết thật tốt đẹp và ổn thỏa mọi việc mà thôi.

Sang đến cô nàng Thiện Giới, đã bao năm nay nàng như một loại lục bình trôi sông, mỗi lần tạp bển nàng tưởng tìm ra chân lý, cứ cố gắng chịu đựng đi rồi sẽ qua, sẽ cảm hóa được người kia. Nàng theo chủ thuyết *xuôi theo dòng đời*, rồi tự đặt ra môn phái „*Tu theo nghiệp quả*“, nghĩa là nghiệp trở ra đến đâu nàng hứng liền tại chỗ. Đây chính là điểm sai chết người của cô nàng ngây thơ vô số tội ấy ! Nàng phải biết rằng, hạnh phúc có được là phải có sự đóng góp hay ban phát của phe bên kia, đảng này nàng để cán cân lệch chổng gọng như thế mà cứ đòi hạnh phúc trong tầm tay cơ ! Cô nàng này đang mắc bệnh hoang tưởng, nàng đồng hóa mình với nhân vật Tôn Hành Giả trong truyện Tây Du Ký, phải chiến đấu với Ma Vương cho đủ 81 đại nạn mới xong để đạt được danh hiệu „Đấu chiến thắng Phật“. Nhưng các bạn Đạo đã lôi nàng ra khỏi cơn mê và tặng cho danh hiệu „*Elisabeth đờ hoang tưởng*“.

Hôm vừa rồi nhờ cái vé xe lửa mua rẻ của cửa hàng thực phẩm Lidt, bốn mẹ bạn Đạo tìm cách để gặp nhau tại nhà Chúc Hảo ở gần vùng Düsseldorf. Chỉ có Thiện Tín là tôi chưa được biết mặt, còn các nàng kia tôi đã gặp nhiều lần khi họ riêng rẽ đến thăm tôi. Số tôi có lẽ được vượng về cung bạn bè vì vừa đi họp mặt những cây bút nữ ở Hamburg rồi xuống tận Bodensee mới về, chưa kịp tỉnh táo đã kéo va-li đi tiếp không thôi cái vé xe lửa đến cuối tháng đã mãn phần. Một cái duyên hội ngộ nhỏ nhỏ như thế phải chờ đến mười năm mới thành tựu, ấy thế mà cô nàng Thiện Sắc lại trở chứng Đắc Kỷ ho gà, ho lên ho xuống khiến bác sĩ bắt ở nhà để chữa trị, không được đi xa.

Cũng chẳng sao, ba nàng tụ lại cười nói cũng đủ vui vẻ cả làng rồi !

Nói về sự khác biệt giữa bạn đời và bạn Đạo như thế nào chắc tôi phải dùng kinh nghiệm bản thân ra mà phân tích. Bạn đời đây là chữ dùng tương phản với bạn đạo, không đồng nghĩa với người bạn đời hôn phối luôn ở bên cạnh chúng ta. Ngày xưa tôi có nhiều bạn rất thân, nhưng theo thời gian tình bạn từ từ rơi rụng theo tỉ lệ thuận của sự khác biệt giữa hai người. Những người bạn này nếu gặp lại tôi chỉ có thể chào hỏi xã giao, hỏi thăm gia cảnh, ôn lại kỷ niệm xưa nhiều khi cũng ra nước mắt, nhưng chơi sâu thêm nữa là hết phim không biết tâm tình những gì nữa. Sau đó có thể trở thành những bà Tám đưa chuyện của người khác để làm quà. Những người bạn đời này tôi không dám kể lễ những điều sâu kín vì đa số còn mang tâm phân biệt giàu sang, giai cấp, trí thức và tệ nhất là lòng ganh tị. Nhưng ngược lại người được coi là bạn Đạo đã được

tây trần, đa số có hạnh lắng nghe, không đem tâm sự của ta nói đi nói lại với người khác để rồi chê bai, họ biết dùng Phật pháp để khuyên giải những nỗi khổ niềm đau của ta. Chơi với bạn Đạo tốt ta sẽ mở mang trí tuệ như một kiêu Thiện hữu tri thức không bao giờ chán, họ sẽ cùng nhau trao đổi kinh nghiệm tu tập để đi dắt nhau tiến nhanh trên con đường giải thoát. Do đó từ ngày có các bạn đạo tôi gần như quên hẳn các bạn đời, chỉ tìm đến họ khi có vấn đề liên quan đến họ mà thôi, còn tâm tình thì chẳng dám nói nhiều phiền lắm !

Để kết thúc cho vài hàng cà kê dê ngỗng, tôi xin được trích dẫn một ý tưởng của cô nàng Thiện Sắc: *Chữ nghĩa như một dòng sông, ý tưởng như là phù sa. Dòng sông chuyên chở phù sa đến những chỗ nào cần bồi đắp thì sẽ bồi. Còn không dòng sông vẫn chảy cần mẫn, chuyên chở suốt đời.*

Hoa Lan.
Mùa xuân 2010.

